

ROMANIA
CURTEA DE APEL SUCEAVA
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DECIZIA Nr. 466

Ședința publică din 30 ianuarie 2012

Președinte
Judecător
Judecător
Grefier

Pe rol, pronunțarea asupra recursului promovat de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Suceava, cu sediul în municipiul Suceava, str. județul Suceava, împotriva sentinței nr. din 29 septembrie 2011, pronunțată de Tribunalul Suceava – secția comercială, contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. intimată fiind SC SRL.

Dezbaterile privind recursul au avut loc în ședința publică din 23 ianuarie 2012, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă a prezentei decizii, când, din lipsă de timp pentru deliberare, în temeiul art. 260 alin. 1 din Codul de procedură civilă, instanța a amânat pronunțarea pentru astăzi.

După deliberare,

CURTEA,

Asupra recursului de față, constată:

Prin cererea adresată Tribunalului Suceava – secția comercială, de contencios administrativ și fiscal la data de 2011 înregistrată sub nr. reclamanta SRL – Suceava reprezentată prin administrator a chemat în judecată pe pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Suceava, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună:

- anularea Deciziei nr. emisă de pârâtă, prin care s-a respins ca fiind rămasă fără obiect contestația pe care a formulat-o împotriva Deciziei de impunere nr.
- admiterea contestației pe care a formulat-o împotriva Deciziei de impunere nr. emisă de pârâtă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. întocmit de Activitatea de Control Fiscal Suceava;

- anularea, în parte a deciziei de impunere nr. în sensul diminuării sumelor datorate către bugetul statului de la suma inițial reținută în decizie, respectiv lei, la suma efectiv datorată, respectiv lei;
- obligarea pârâtei de a-i restitui diferența achitată în plus față de creanța datorată, respectiv lei;

- acordarea dobânzii pentru suma de lei achitată în plus, în baza dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 554/2004, dobândă calculată potrivit art. 124 alin. 2 și art. 120 alin. 7 Cod procedură fiscală, de la data efectuării plății și până la restituirea integrală a sumei achitate, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, a arătat că prin Decizia nr. emisă de pârâtă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. întocmit de Activitatea de Control Fiscal Suceava, s-a reținut că ar datora bugetului statului suma totală de lei reprezentând lei impozit pe profit; lei dobânzi de întârziere aferente impozitului pe profit, lei

Decizie 147/2010

51

Dosar 127/2010 - OPERAT REGISTRU - 02.01.2012

penalității de întârziere aferente impozitului pe profit; lei TVA; lei dobânzi de întârziere aferente TVA și lei penalități de întârziere aferente TVA.

Impotriva acestei decizii a formulat contestație adresată părâtei, care prin Decizia nr. a suspendat soluționarea contestației până la soluționarea definitivă a cauzei pe latură penală.

Plângerea penală formulată de DGFP Suceava a fost soluționată definitiv prin sentința penală nr. , prin care s-au menținut ordonanțele emise în sensul încetării și respectiv neînceperii urmăririi penale față de numiții pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. b din Legea nr. 241/2005.

Organele de urmărire penală au reținut că prejudiciul cauzat bugetului de stat este în sumă de .ei din care lei impozit pe profit și lei TVA și nu lei cum s-a reținut ce pârâtă în Decizia de impunere

Ca urmare, a solicitat reluarea soluționării contestației, dar pârâtă prin Decizia nr. a refuzat, în mod inexplicabil să soluționeze pe fond contestația și a respins-o ca fiind rămasă fără obiect, cu motivarea că urmare a hotărârii instanței penale, contestația nu mai are obiect pentru suma de lei întrucât instanța s-a pronunțat cu autoritate de lucru judecat că suma datorată este de lei și nu de lei, cum au stabilit organele de control.

Cu alte cuvinte, decizia atacată nefiind anulată, rămâne în vigoare și produce efecte depline în sensul că datorează în continuare către bugetul de stat suma de lei.

Mai mult, pârâta trebuia să dispună restituirea sumelor achitate în plus și nedatorate.

În susținerea cererii promovate a depus la dosar înscrisuri (filele 7 -63 și 169 - 184).

Pârâta, prin reprezentantul legal a depus la dosarul cauzei întreaga documentație care a stat la baza emiterii deciziei contestate (filele 70 - 163).

Prin întâmpinarea depusă la dosar (filele 166 -168), pârâta a solicitat respingerea ca nefondată a cererii precum și a solicitării reclamantei de acordare a dobânzii prevăzute de OG nr. 92/2003.

Pe cale de excepție a invocat lipsa procedurii prealabile.

Prin sentința nr. din 29 septembrie 2011, Tribunalul Suceava - secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, a respins excepția lipsei procedurii prealabile ca nefondată, a admis în parte cererea având ca obiect „contestație act administrativ fiscal ” formulată de reclamanta

- Suceava, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Suceava, a anulat Decizia nr. emisă de pârâtă; a admis contestația formulată de

reclamantă împotriva deciziei de impunere nr. emisă de pârâtă, a anulat în parte decizia de impunere nr. emisă de pârâtă în sensul diminuării obligațiilor fiscale

datorate de reclamantă bugetului de stat de la suma de lei la suma de lei, a obligat pârâta să restituie reclamantei suma de lei și să-i plătească dobânda fiscală aferentă debitului de lei calculată în cuantumul prevăzut de art. 120 alin. 7 Cod procedură fiscală și conform

124 Cod procedură fiscală de la data de 09.07.2011 până la data stingerii obligației și suma de lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Examinând cu prioritate excepția lipsei procedurii prealabile, invocată de pârâtă, instanța a reținut că reclamanta s-a conformat dispozițiilor legale și la data de 23.05.2011 a formulat o cerere adresată Direcției Generale a Finanțelor Publice Suceava pentru restituirea diferenței de bani achitate în plus, respectiv suma de lei și a dobânzilor aferente, cerere care a fost înregistrată la pârâtă sub nr. (fila 169 dosar) și a fost soluționată la data de 02.06.2011 (fila 172 dosar).

Pentru a pronunța soluția pe fond, prima instanța a reținut că, potrivit prevederilor pct. 107.1 din Titlul VIII, cap. 1, art. 107 din HG nr. 1050/2004, la care face referire și organul fiscal în cuprinsul Deciziei nr. (fila 63 dosar), titlul de creanță (în temeiul căruia se face colectarea creanțelor fiscale) este actul prin care se stabilește și se individualizează obligația de plată privind creanțele fiscale, întocmit de organele fiscale competente sau de persoanele îndreptățite conform legii, așa încât sentința penală nr. 179/2010 a Judecătorei Suceava (filele 43 - 50 dosar) prin care s-a consemnat în baza unei expertize contabile că suma datorată de către societatea contestatoare este de .ei din care lei impozit pe profit și lei TVA, iar nu suma de ei cum au stabilit organele de control fiscal, nu poate constitui titlu de creanță în sensul dispoziției egale amintite; în dispozitivul sentinței penale instanța nu a stabilit în sarcina contestatoarei nicio obligație fiscală, iar împrejurarea că organul fiscal a recunoscut expertiza contabilă nu poate duce la

soluția automată că sentința penală în cauză are autoritate de lucru judecat cu privire la sumele de bani pentru care statul s-a constituit parte civilă.

Împotriva acestei sentințe, pe care a criticat-o pentru nelegalitate și netemeinicie, în termen legal, a promovat recurs pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Suceava.

În susținerea căii de atac promovate, întemeiate pe dispozițiile art.304 pct. 5, 7 și 9 și art. 304¹ din Codul de procedură civilă, recurenta a precizat că, potrivit pct. 12.1 lit. c) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, contestația poate fi respinsă ca: c) fiind fără obiect, în situația în care sumele măsurile contestate nu au fost stabilite prin actul administrativ fiscal atacat sau dacă prin reluarea procedurii administrative, luându-se act de soluția pronunțată de instanța penală, se constată că cererea rămâne lipsită de obiect, situație dată în speță întrucât în mod definitiv instanța penală a reținut că prejudiciul produs de SRL Suceava este în cuantum de lei. Ca atare având în vedere dispozițiile legale sus menționate, consideră recurenta că în mod legal a dispus respingerea ca fiind fără obiect a contestației administrative formulata de societatea petentă.

A mai arătat recurenta că prin Decizia D.G.F.P. Suceava organul de soluționare a recursului grațios nu s-a pronunțat pe fondul contestației administrative, procedând la respingerea acesteia ca fiind fără obiect, ca atare, nu au fost analizate temeiurile de fapt și de drept invocate prin contestația administrativă inițială în raport cu dispozițiile legale ce reglementează impozitul pe profit și taxa pe valoarea adăugată. În măsura în care instanța de fond a apreciat că Decizia D.G.F.P. Suceava nr. cu motivarea aferenta sunt nelegale, consideră recurenta

că se impunea anularea actului și reinvestirea organului de soluționare a contestației administrative în vederea pronunțării asupra fondului contestației formulate împotriva Deciziei de impunere nr.

Exercitarea dreptului de sesizare a instanței în condițiile Legii nr. 554/2004 nu justifică substituirea acesteia în atribuțiile proprii organelor prevăzute de legea specială.

O altă critică vizează încălcarea de către instanța de fond a dispozițiilor art. 261 pct. 5 din Codul de procedură civilă, recurenta arătând că din examinarea considerentelor hotărârii recurate rezultă în mod evident că în frazele ce compun motivarea nu se face o analiză a temeiurilor juridice invocate (nu se face trimitere la nicio dispoziție legală incidentă în speță ce ar justifica soluția pronunțată).

Sentința a fost criticată și sub aspectul dobânzii acordate, recurenta arătând că în mod nelegal și netemeinic instanța de fond a dispus obligarea sa la plata către reclamantă a dobânzii fiscale aferente debitului de lei calculată în cuantumul prevăzut de art. 120 alin. (7) și conform art. 124 din O.G. nr. 92/2003 rep. de la data de 9.07.2011 până la data stingerii obligației.

Analizând sentința recurată prin prisma actelor și lucrărilor dosarului, Curtea constată că recursul este întemeiat, pentru cele ce urmează:

Referitor la primul motiv de recurs, Curtea observă că spre deosebire de contenciosul administrativ de plină jurisdicție, unde judecătorul exercită cel mai larg control, statuând într-o administrație și reclamanți asemenea judecătorului obișnuit în raporturile cu justițiabilii, având mai ales dreptul de a pronunța despăgubiri materiale, în cadrul contenciosului în anulare (situație în care nu aflăm), judecătorul exercită un control limitat, având doar dreptul de a dispune anularea actelor ilegale ale administrației.

Or, în speța de față instanța de fond a depășit aceste limite, substituindu-se autorității administrative, încălcându-i acesteia prerogativele recunoscute prin lege.

Așadar, Curtea opinează că având în vedere că organul fiscal nu soluționase contestația împotriva Deciziei de impunere nr. pe fondul ei, ci pe excepție, constatând nelegalitatea acesteia, Tribunalul trebuia să anuleze soluția dată și să trimită cauza pentru pronunțare asupra recursului grațios.

Cum Tribunalul nu a procedat în acest fel și s-a pronunțat în primă instanță asupra fondului contestației, Curtea, în baza art. 312 Cod procedură civilă va admite recursul, va modifica în parte sentința atacată în sensul că, menținând soluția de anulare a Deciziei a DGFP, va trimite cauza către recurentă pentru competență soluționare cu privire la fondul contestației formulate împotriva Deciziei de impunere

Pentru aceste motive,

În numele Legii
DECIDE:

Admite recursul promovat de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Suceava, cu sediul în municipiul Suceava, str. județul Suceava, împotriva sentinței nr. din 29 septembrie 2011, pronunțată de Tribunalul Suceava – secția comercială, contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. intimată fiind SRL.

Modifică hotărârea atacată în parte.

Mentine soluția de anulare a Deciziei .11.2010 a Direcției Generale a Finanțelor Publice Suceava.

Trimite cauza către recurentă spre competență soluționare (cu privire la fondul contestației formulate contra Deciziei de impunere

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 30 ianuarie 2012.

Judecători,

Red. S.A.

Jud. fond:

Tehnored. S.C.

Ex.2/ .2012